

ארניון

אשדות יעקב אחוד

פ ס י ה ק ו ר ן ז"ל

נולדה - 1907

נפטרה - 28.4.1986

אנו נפרדים מחברתנו פסיה קורן לבית לבזובסקי. פסיה, כרבים מחברינו בני דורה, עברה, בדרכה שלה, דרך ארוכה, מורכבת וכואבת. דרך שהיו בה השילוב של בנית משפחה ומאבק למען הרעיון הציוני.

פסיה נולדה ב-1906 בגליל ביאליסטוק, בעירה וולפה, בבית דתי ציוני שלישית בתוך חמשת אחיותיה. אביה היה שוחט בעירה. כשנשא את אימה של פסיה לאישה כבר נחשב לעילוי.

מגיל צעיר היתה פסיה פעילה במחנה הציוני. היא היתה שותפה למאבקים כנגד המחנה המתנגד - "הבונדיסטים". זכרונות נעורים רבים שמורים היו עליה מהתקופה הזו. ביניהן נסיעות לכפרים קומוניסטים למען עידוד הנוער הציוני. כבר בתקופה זו דיברה וכתבה עברית שוטפת, אותה למדה בלהט.

בתוך הפעילות הציונית פגשה פסיה את חברה לחיים גרשון קובלסקי. פסיה סיפרה "כשאני התחנתי עם גרשון אז מקרן הקיימח ילחו לנו סרטיפיקט במחנה כי אני הייתי מאוד פעילה. אז עלו כבר שתי אחיות שלי ארצה. אמא אמרה שאם גרשון כל-כך מצליח ומנהל חשבונות בחסד עליון ויש לו חיים טובים, היא לא יכולה שגם הבת השלישית תעלה ארצה. אנחנו משום מה נעתרנו ונשארנו".

אריק בנם הבכור של פסיה וגרשון נולד בפולין. הרצון לעלות לארץ לא מרפה מבני הזוג קובלסקי, אלא שסרטיפיקטים אין. כדי לזכות בסרטיפיקט לכל המשפחה נאלץ גרשון לצאת למספר חודשים להכשרה. תקופה של מספר חודשים מתארכת לחמש שנים של פרידה בהן נשאר פסיה עם אריק בעירה וגרשון בתנאים קשים ביותר עושה בהכשרה.

בשנת 1937 עולה פסיה עם משפחתה לארץ. פסיה מספרת: "אני הייתי מאוד ציונית ורציתי באמת שירגישו בי והיה לי שגעון לעבוד עם בחורים. עבדתי קודם במטבח. אחרי זה נכנס לי בראש לעבוד רק ברפת. היו צריכים לקום ב-2:00 בלילה ולהוציא זבל. אז היה נער אחד מהנוער שם שעבד, אמרתי לו אם אתה לא תלמד אותי איך להחזיק את הקלשון ואיך להוציא את הזבל פה, אני אאבד את עצמי לדעת. היתה לי אמביציה נורא גדולה".

עלון מס. 774, 13.5.1986

ערב יום העצמאות ה-ל"ח

באשדות נולדו שלושת ילדיהם הנוספים של פסיה וגרשון, יוחאי ז"ל, דני ואסתר יבדלו לחיים. בכל השנים האלה היתה פסיה לצד העבודה הקשה עסוקה בגידול המשפחה ובתמיכה בגרשון. פסיה מספרת: "בפעילות ציבורית לא השתתפתי מפני גרשון היה כמעט בכל הועדות במשק... אז איך יכולתי להיות בוועדות. אמרתי לגרשון; אני מוסרת לך את כל הכבוד מהמשק ואני לא יכולה להגיע לשום פעילות למרות שהייתי רגילה להיות פעילה..."

מהרפת מגיעה פסיה למאפיה. את הפרק הזה בחייה שנמשך 26 שנים דומני שכל הצעירים בני גילי זוכרים. לטעמו של הלחם האשדותי החם שפסיה ופרנץ היו אופים לנו מידי בוקר אני עדיין מתגעגע. העוגיות החומות עם זגוגית הסוכר עליהן עדיין שמורות אצלי כזכרון ילדות מתוק ומיוחד אשר עשו את השבת האשדותית לכל כך מיוחדת. כילד נזדמן לי לעמוד לידה ולראות דרך אבק הקמח שכיסה את חלל המאפיה. כמה עבודה ומסירות השקיעה בכל אחת מאותן עוגיות שזללנו בהנאה כה רבה. בנפול אחי מנחם ז"ל דאגה פסיה במשך שנים, להכניס למשפחתנו בכל יום שישי עוגה כדי לסייע בשיפור ההרגשה. ביחס חם זה המחישה פסיה את יכולתה הרבה לתת.

פסיה ידעה שכול גאלמנות בתקופת חיליה האחרונה. בנה השני יוחאי נפל בקומה הראשון של מלחמת ששת הימים כקצין טיווח קרבי, בקרבות על צומת רפיח. כאב השכול העמוק הכריע את אישה גרשון, שנתלים לאחר מכן.

עם סגירת הבאפיה עוברת פסיה לעבוד בלוג. למרות הקשלים הרבים הכרוכים בפרידה מענף קבוע היא יודעת למצוא את היופי ממקומה החדש. בראיון ליומן היא אומרת "כל הכבוד לאלה שהקימו את המפעל. כל הכבוד למוישל'ה שהוא מנהל בעל תודעה חברותית ומוסרית שמסביר בשקט ובאדיבות. כל האווירה הנעימה הזאת של כולם גותנת לך הרגשה שאתה לא איזה בורג מוגבל".

המחלה הקשה הכריעה את פסיה לבסוף. ספור חיליה של ציונית, אם, פגעלת מסורה, סבתא ואישה נדיבה.

י ה י ה ז כ ר ה ב ר ו ך

13/5/86